

Legendary Man of the American West

Sam Bass and His Train Robber Gang

Vervolg van magazine 145

Eerste sergeant C.L. Nevill, tweede sergeant Henry McGee, tweede korporaal J.B. Gillett, soldaten Abe Anglin, Dave Ligon, Bill Derrick en John R. en W.L. Banister werden geselecteerd voor de details. Luitenant Reynolds beval twee van onze beste kleine pakezels aan een lichte veerkap te hangen, want hij was ziek geweest en was niet in staat om de reis te paard te maken.

Binnen 30 minuten vanaf het moment dat korporaal Wilson het kamp bereikte, waren de Rangers bereden, bewapend en klaar om te vertrekken. Luitenant Reynolds nam plaats in de kap, gooide er een paar dekens in, en korporaal Wilson, die al

meer dan 36 uur geen minuut had geslapen, ging liggen om wat uit te rusten terwijl we verder gingen. De Rangers verlieten hun kamp aan de San Saba-rivier net bij zons-
ondergang en reisden de hele nacht in snelle draf.

De zon kwam op toen de Rangers de North Gabriel River overstaken, 25 mijl ten zuiden van Lampasas. Ze hadden 65 mijl gereden en hadden nog 45 mijl te gaan voordat ze Round Rock bereikten. Ze stopten aan de Gabriel River voor een ontbijt met brood, geroosterd spek en zwarte koffie en de paarden kregen te eten. Na slechts 30 minu-

ten waren ze weer vertrokken en bereikten ze de buurt van de oude Round Rock tussen 1 en 2 uur in de middag van vrijdag 19 juli 1878. De Rangers kampeerden aan de oevers van Brushy Creek terwijl de luitenant New York binnenreed. Round Rock om zijn aankomst aan generaal Jones te melden.

Bass had besloten om op zaterdag de 20e de bank van Round Rock te beroven. Nadat zijn bende vrijdagavond in het kamp had gegeten, zadelde ze hun pony's en gingen naar de stad om een laatste blik op de bank te werpen en een route te kiezen om de plaats na de overval te verlaten. Toen ze het kamp verlieten, stelde Jim Murphy, in de wetenschap dat de bandieten elk moment zouden kunnen worden aangevallen, voor dat hij bij May's winkel in Old Round Rock stopt om een schepel maïs te halen, omdat ze geen voer meer hadden

voor hun paarden. Bass, Barnes en Jackson reden de stad in, spanden hun paarden in een steegje net achter de bank, passeerden dat gebouw en noteerden in gedachten de situatie. Ze gingen toen de hoofdstraat van de stad in en gingen de winkel van Copprel binnen om wat tabak te kopen. Toen de drie bandieten de winkel binnenkwamen, zei hulpsheriff Moore, die samen met hulpsheriff Grimes op de stoep stond, dat hij dacht dat een van de nieuwkomers een pistool had.

"Ik zal naar binnen gaan en zien," antwoordde Grimes.

'Ik geloof dat je een pistool hebt,' merkte Grimes op, terwijl hij naar Bass toe liep en hem probeerde te fouilleren.

'Ja, natuurlijk, ik heb een pistool,' zei Bass. Bij de woorden trokken de overvallers hun geweren en doodden Grimes terwijl hij achteruit naar de

deur liep. Hij viel dood op de stoep. Vervolgens keerden ze zich tegen Moore en schoten hem door de longen terwijl hij probeerde zijn wapen te trekken.

Bij het kraken van het eerste pistoolschot rende Dick Ware, die in een kapperszaak op slechts een steenworp afstand zat te wachten op zijn beurt om zich te scheren, de straat op en ontmoette de drie bandieten net toen ze de winkel verlieten. Toen ze Ware snel op hen af zagen komen, schoten Bass en zijn mannen van dichtbij op de Ranger, waarbij een van hun kogels een paal raakte binnen zes centimeter van Ware's hoofd en splinters in zijn gezicht sloeg. Deze aanval stopte Ware geen moment. Hij was zo dapper als de moed zelf en aarzelde nooit om de meest wanhopige risico's te nemen wanneer de gelegenheid daarom vroeg. Een paar minuten vocht Dick in zijn een-

tje tegen de overvallers. Generaal Jones, die de stad in kwam van het telegraafkantoor, ging het gevecht aan. Hij was alleen bewapend met een klein Colt's dubbelwerkende pistool, maar stortte zich in de strijd. Connor en Harold waren nu naar boven gekomen en hadden zich bij de fusillade gevoegd. De generaal zag de rovers te voet en bijna binnen zijn bereik, kwam dichterbij en drong er bij zijn mannen op aan al het mogelijke te doen om de desperado's gevangen te nemen of uit te roeien. Tegen die tijd nam elke man in de stad die een wapen kon bemachtigen mee in de strijd.

De bandieten hadden nu hun paarden bereikt en zich realiserend dat hun situatie kritiek was, vochten ze met de energie van wanhoop. Als een treinrover ooit een held kon worden genoemd, bewees deze jongen, Frank Jackson, dat hij dat was. Barnes werd neergeschoten en gedood aan zijn voeten, Bass raakte dodelijk gewond en was niet in staat zichzelf te verdedigen of zelfs maar op zijn paard te klimmen, terwijl de kogels van alle kanten bleven binnenstromen. Met heroïsche moed hield Jackson de Rangers tegen met zijn pistool in zijn rechterhand, terwijl hij Bass' paard met zijn linker losmaakte en hem in het zadel hielp. Toen, op zijn eigen paard bestijgend, galoppeerde Jackson en zijn chef uit de kaken van de hel zelf. Tijdens hun vlucht kwamen ze door Old Round Rock en Jim Murphy, die in de deur van Mays winkel stond, zag Jackson en Bass op de vlucht

Texas Rangers

voorbijgaan. De verrader merkte op dat Jackson Bass, bleek en bloedend, in het zadel vasthield. Luitenant Reynolds, die Round Rock binnenkwam, kwam binnen vijf minuten nadat hij Bass en Jackson op de weg had ontmoet. Voordat hij de stad bereikte, ontmoette hij groepen burgers en Rangers die de rovers achtervolgden.

Toen de voortvluchtigen de begraafplaats bereikten, stopte Jackson lang genoeg om een Winchester te bemachtigen die ze daar in het gras hadden verstopt, verliet de weg en was een tijdlang verdwaald. Het gevecht was nu voorbij en het spel werd ver-

pest door twee overijverige hulpsheriffs door een onvolwassen gevecht aan te gaan nadat ze gewaarschuwd waren voorzichtig te zijn. Natuurlijk hadden Moore en Grimes moeten weten dat de drie vreemden de Sam Bass Gang waren.

Luitenant Reynolds begon de volgende ochtend vroeg met Sergeant Nevill en zijn Rangers op zoek naar de vliegende bandieten. Nadat ze in de richting waren gereisd waar de overvallers het laatst waren gezien, kwamen ze een man tegen die onder een grote eik lag. Toen hij de gewapende Rangers zag, riep de man om niet te schieten en zei dat hij Sam Bass was, de man op wie we jaagden.

Nadat hij de avond ervoor het bos was binnengegaan, werd Bass zo ziek en flauw van bloedverlies dat hij niet verder kon gaan. Jackson steeg af en wilde bij zijn chef blijven

en verklaarde dat hij een partij was voor al hun achtervolgers.

'Nee, Frank,' antwoordde Bass. "Ik ben er klaar mee."

De gewonde leider zei tegen zijn metgezel dat hij zijn paard dicht bij de hand moest binden, zodat hij weg kon komen als hij zich 's nachts beter zou voelen. Jackson werd uiteindelijk overgehaald om Bass te verlaten en zijn eigen ontsnapping te maken.

Toen het zaterdagochtend licht werd, stond Bass op en liep naar een nabijgelegen huis. Toen hij de plaats naderde, verliet een dame hem die hem zag aankomen met zijn broek omhoog en helemaal bedekt met bloed, haar huis verliet en begon weg te rennen, omdat ze alleen was met een klein dienstmeisje. Bass zag dat ze bang was en riep haar om te stoppen, zeg-

gende dat hij verging voor een slok water en zou terugkeren naar een boom niet ver weg en gaan liggen als ze hem maar wat te drinken zou sturen. De dame stuurde hem een kopje water, maar de arme kerel was te ver heen om het te drinken. Een uur later werd hij onder deze boom gevonden. Hij had een wond door het midden van zijn linkerhand, waarbij de kogel de middelvinger had doorboord.

De doodswond van Bass werd hem toegebracht door Dick Ware, die een .45 kaliber Colt's zes-shooter met lange loop gebruikte. De bal van Ware's pistool raakte de riem van Bass en sneed twee patronen in stukken en kwam in zijn rug net boven het rechterheupbeen. De kogel sloeg als paddestoelen uit de grond en maakte een vreselijke wond die de rechternier van het slachtoffer in stukken scheurde. Vanaf het moment dat hij werd neergeschoten

tot aan zijn dood drie dagen later leed Bass onnoemelijke pijnen. Toen hij vrijdagavond op de grond lag waar Jackson hem had achtergelaten, scheurde de gewonde man zijn hemd in meer dan honderd stukken en veegde het bloed van zijn lichaam.

Bass werd naar Round Rock gebracht en kreeg de beste medische zorg, maar stierf de volgende dag, zondag 21 juli 1878. Terwijl hij nog kon praten, deed generaal Jones een beroep op Bass om de namen van de bondgenoten bekend te maken aan de staatsautoriteiten. hij had gehad dat ze zouden worden aangehouden.

'Sam, je hebt veel kwaad gedaan in deze wereld en je hebt nog maar een paar uur te leven. Nu, terwijl je de kans hebt om de staat iets goeds te doen, vertel me alsjeblieft wie je medewerkers waren bij die

schendingen van de wetten van je land.”

Sam antwoordde dat hij zijn vrienden niet kon verraden en dat hij net zo goed kon sterven met wat hij in zich had.

Sam Bass Grave

Sam Bass werd begraven op het kerkhof van Old Round

Sam Bass Gang, foto met dank aan City of Roundrock, Tx en Robert G. McCubbin, Jr.

Rock. Boven zijn graf werd door een zuster een klein monument opgericht. De eenvoudige inscriptie luidt:

Samuel Bass

Geboren 21 juli 1851

Overleden 21 juli 1878

Een dappere man rust hier in de dood. Waarom was hij niet waar?

Frank Jackson keerde terug naar Denton County en bleef daar enige tijd rondhangen in de hoop een kans te krijgen om de verrader van zijn chef te vermoorden. Jackson verklaarde dat als hij Jim Murp-

hy kon ontmoeten, hij hem zou vermoorden, zijn hoofd zou afhakken en het zou wegdragen in een jutezak.

Murphy keerde terug naar Denton, maar hoorde dat Jackson zich verstopte in de Elm Bottoms in afwachting van een kans om hem te doden. Daarop vroeg hij toestemming aan de sheriff om ter bescherming in de gevangenis te blijven. Terwijl hij in de gevangenis rondsnuffelde, raakte een van zijn ogen geïn-

fecteerd.

Een arts gaf hem een medicijn om in het zieke oog te laten vallen en waar- schuwde hem tegelijkertijd om voorzichtig te zijn, aange- zien de vloeistof een dodelijk gif was. Murphy dronk de he- le inhoud van de fles leeg en was binnen een paar uur dood. Berouw heeft er onge- twijfeld toe geleid dat hij een einde aan zijn leven heeft gemaakt.

Door James Buchanan Gillett,

Lieve countryliefhebbers,

Ik wens jullie allemaal een mooi, gezond en vooral muzikaal 2022. Dat er maar veel countrynummers geschreven, uitgebracht en gezongen mogen worden. Hopelijk zien we elkaar bij een concert, dansend en zingend in een volle zaal. Daar kijk ik ontzettend naar uit!

Tot volgend jaar! Liefs, Sylvia Aimee

<https://www.sylviaaimee.com/>